

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 22 2018, nummers 520 – 540 dinsdag 5 juni 2018

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2018

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	4
Wabo	4
Wet natuurbescherming.....	4
Ambtenarenrecht.....	6
Bijstand	7

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	7
Bestuursrecht overig	8
APV-Exploitatievergunning	8
Binnenvaartwet	9
Huisvesting	9
Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding	10
Wet beëdigde tolken en vertalers	11
Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen	12
Vreemdelingenrecht	14
Asiel	14
Richtlijnen en verordeningen	21

Algemeen bestuursrecht

JnB2018, 520

MK ABRS, 30-05-2018, 201702038/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Buren, appellant.

Awb 5:2 lid 2

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen 1.50 lid 2, 1.51

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2

Regeling kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 2

PROCESBELANG. Het procesbelang bij de beoordeling van de rechtmatigheid van een in bezwaar of beroep bestreden besluit wordt niet aangetast doordat de belanghebbende onder druk van een belastend besluit heeft toegegeven. Een andere opvatting zou te zeer afbreuk doen aan de effectiviteit van de rechtsmiddelen van bezwaar en beroep.

De rechtbank heeft het college niet gevolgd in het standpunt dat het procesbelang verloren is gegaan omdat [wederpartij] gevolg heeft gegeven aan de aanwijzing. Volgens de rechtbank heeft [wederpartij] onder druk van een belastend besluit toegegeven. Dat de aanwijzing het beoogde effect heeft gehad, tast het belang bij de beoordeling van de rechtmatigheid ervan niet aan. De rechtbank heeft het besluit van 13 februari 2014 vernietigd omdat het niet kan worden gedragen door de motivering die eraan ten grondslag ligt. De rechtbank heeft de rechtsgevolgen evenwel in stand gelaten, omdat inhoudelijke behandeling van de gronden niet leidt tot een gegrond bezwaar.

Het college betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat [wederpartij] belang had bij een beoordeling van het in bezwaar bestreden besluit. Daartoe voert het college aan dat de aanwijzing, anders dan de rechtbank heeft overwogen, geen belastend besluit is. Het niet voldoen aan een aanwijzing heeft op zichzelf geen gevolg. De aanwijzing is juist bedoeld om normconform gedrag te bevorderen en daadwerkelijke handhaving te voorkomen. De aanwijzing moet daarom worden aangemerkt als de enkele last, bedoeld in artikel 5:2, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb), en is op grond van die bepaling geen bestuurlijke sanctie, aldus het college.

Onder verwijzing naar de uitspraken van de Afdeling van 20 oktober 2004

([ECLI:NL:RVS:2004:AR4294](#)) en 11 augustus 2010 ([ECLI:NL:RVS:2010:BN3732](#))

overweegt de Afdeling dat het procesbelang bij de beoordeling van de rechtmatigheid van een in bezwaar of beroep bestreden besluit niet wordt aangetast doordat de belanghebbende onder druk van een belastend besluit heeft toegegeven. Zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, zou een andere opvatting te zeer afbreuk doen aan de effectiviteit van de rechtsmiddelen van bezwaar en beroep.

[...]

[H]et college [heeft] [wederpartij] onder dreiging van de vermelde gevolgen [...] verplicht de in het besluit vermelde zeventien maatregelen te treffen om de geconstateerde overtredingen ongedaan te maken. Reeds daarom is de aanwijzing een belastend besluit. Daaraan kan niet afdoen dat het besluit op zichzelf niet een

bestuurlijke boete of last onder bestuursdwang of dwangsom behelst, en dat het besluit volgens het college moet worden aangemerkt als de enkele last, bedoeld in artikel 5:2, tweede lid, van de Awb. Vraag is immers niet of de aanwijzing kan worden aangemerkt als een bestuurlijke sanctie, maar of deze een belastend besluit is. Dat is niet eerst het geval bij een bestuurlijke sanctie.

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat de aanwijzing een belastend besluit is en dat het college zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat [wederpartij] in bezwaar geen procesbelang meer had bij de beoordeling van de rechtmatigheid van de aanwijzing.

[ECLI:NL:RVS:2018:1732](#)

Deze uitspraak is elders in deze nieuwsbrief opgenomen onder nummer 533.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2018, 521

MK ABRS, 30-05-2018, 201704917/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Wassenaar.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. Omgevingsvergunning bouwen voetbalkooi. De betekenis van het begrip "speelvoorziening" is in het bestemmingsplan niet omschreven, zodat de rechtbank voor de uitleg van dit begrip aansluiting heeft kunnen zoeken bij de betekenis die daaraan in het normale spraakgebruik wordt gegeven. Volgens het normale spraakgebruik dient onder een speelvoorziening te worden verstaan een in de openbare ruimte - buiten - gelegen gelegenheid om te kunnen spelen. Verwijzing naar ABRS 16-01-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:163](#). De voetbalkooi in kwestie kan daaronder worden begrepen. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 april 2014 ([ECLI:NL:RVS:2014:1216](#)), waarin een kunstgrasvoetbalveld als speelvoorziening is aangemerkt.

[ECLI:NL:RVS:2018:1790](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet natuurbescherming

JnB2018, 522

Rechtbank Midden-Nederland, 15-05-2018 (publ. 31-05-2018), UTR 17/2928

Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (thans: de Minister voor Rechtsbescherming), verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) bijlage 2: artikel 1

Wet natuurbescherming (Wnb) 5.4 lid 4 aanhef en onder c

WET NATUURBESCHERMING. Strikte toepassing van artikel 1 van de in bijlage 2 van de Awb vastgelegde Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak leidt ertoe dat eiser geen beroep kan instellen bij de bestuursrechter tegen het besluit tot intrekking van de aan hem verleende jachtakte en dat de bestuursrechter onbevoegd zou zijn om het beroep van eiser inhoudelijk te beoordelen. De rechtbank acht zich bevoegd om op het beroep te beslissen nu sprake is van een omissie en inmiddels stappen worden ondernomen om de wijziging van de rechtsbescherming te herstellen.

[Intrekking van de] aan eiser verleende jachtakte [...].

[...] Op grond van artikel 8:5, eerste lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan geen beroep worden ingesteld tegen een besluit als bedoeld in artikel 1 van de bij deze wet behorende Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak.

Tot de inwerkingtreding van de Wet natuurbescherming (Wnb) op 1 januari 2017 was de bestuursrechter bevoegd om in eerste aanleg te oordelen over beroepen waarbij op grond van artikel 41, eerste lid, aanhef en onder c, van de Flora- en Faunawet (Ffw) de jachtakte van een betrokkene werd ingetrokken.

Op 1 januari 2017 is de Wet natuurbescherming (Wnb) in werking getreden. De jachtakte van eiser is bij het primaire besluit ingetrokken op grond van het bepaalde in artikel 5.4, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wnb. Artikel 5.4, vierde lid, aanhef en onder c, van de Wnb is gelijkloidend aan artikel 41, eerste lid, aanhef en onder c, van de Ffw.

In artikel 1 van de in bijlage 2 van de Awb vastgelegde Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak is bepaald geen beroep kan worden ingesteld tegen besluiten die zijn genomen op grond van artikel 5.4, vierde lid, van de Wnb, ingeval de jachtakte is geweigerd of ingetrokken of mede is geweigerd of ingetrokken om redenen als bedoeld in artikel 5.4, vierde lid, onderdeel c. Strikte toepassing van deze bijlage leidt ertoe dat eiser geen beroep kan instellen bij de bestuursrechter tegen het door hem in deze zaak bestreden besluit en dat de bestuursrechter onbevoegd zou zijn om het beroep van eiser inhoudelijk te beoordelen.

Partijen hebben zich uitgelaten over de bevoegdheid van de bestuursrechter. Volgens verweerder is de plaatsing van artikel 5.4, vierde lid van de Wnb op de hiervoor bedoelde lijst per vergissing gebeurd. Het was nimmer de bedoeling van de wetgever dat in zaken zoals onderhavige geen beroep bij de bestuursrechter meer mogelijk zou zijn. Daarom is de wetgever deze lijst aan het aanpassen en zal artikel 5.4, vierde lid van de Wnb van de lijst worden verwijderd.

De rechtbank overweegt dat voordat artikel 5.4, vierde lid van de Wnb op de lijst werd opgenomen, beroep bij de bestuursrechter in zaken zoals onderhavige wel mogelijk was. In de wetgeschiedenis bij de totstandkoming van Wnb is geen enkele aanwijzing te vinden voor een oogmerk tot wijziging van de rechtsbescherming. Het ministerie van Justitie en Veiligheid heeft het wetsvoorstel 'Verbeteringen in enkele wetten van het Ministerie van Justitie en Veiligheid' (Verzamelwet Justitie en Veiligheid 2018) in

voorbereiding. Op grond van artikel II, onder B, van dit wetsvoorstel wordt de in bijlage 2 van de Awb vastgelegde Bevoegdheidsregeling bestuursrechtspraak gewijzigd, waarbij de zinsneden met betrekking tot de Wnb vervallen. In de memorie van toelichting bij dit wetsvoorstel is hierover opgemerkt dat de hiervoor beschreven, eerder bestaande mogelijkheid om bij besluiten zoals hier aan de orde beroep in te stellen bij de bestuursrechter, per abuis is uitgesloten met de inwerkingtreding van de Wnb (Kamerstukken II 2017/18, 34 887, nr. 3, p. 3). De rechtbank vindt hierin steun voor verweerders standpunt dat sprake is van een omissie en stelt aldus vast dat inmiddels stappen worden ondernomen om de wijziging van de rechtsbescherming te herstellen. De rechtbank ziet hierin voldoende grond om zich bevoegd te achten op het beroep van eiser te beslissen. [...]

[ECLI:NL:RBMNE:2018:2295](#)

JnB2018, 523

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 31-05-2018, HAA 17/5517 en HAA 18/1812

Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit, verweerder.

Wet natuurbescherming 3.1 lid 1, 3.5 lid 1

WET NATUURBESCHERMING. Ontheffing Wet natuurbescherming ten behoeve van realisatie van windpark. Het project betreft de bouw en exploitatie van vijf windturbines. In het bestreden besluit noch in de ontheffing is gemotiveerd waarom het noodzakelijk is om aan de ontheffing een verplichting tot monitoring van de vogel- en vleermuissterfte te verbinden. Daarmee ontbeert het besluit een deugdelijke motivering. Dit klemt te meer nu, gelet op de door eiseres aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 11 oktober 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:2742](#) een motivering van de noodzaak tot het opleggen van een monitoringsverplichting expliciet is vereist.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:4382](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2018, 524

CRvB, 24-05-2018, 15/8004 AW e.v. (zie bijlage)

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie, appellant.

AOW 7a lid 1

MILITAIR AMBTENARENRECHT. WACHTGELD. AOW. De beroepsgrond van appellant dat de rechtbanken ten onrechte zelf in de zaken hebben voorzien door de toekenningsbesluiten te herroepen voor zover het de einddatum van de wachtgelduitkeringen betreft en te bepalen dat het wachtgeld van betrokkenen wordt beëindigd met ingang van de datum waarop betrokkenen de

pensioengerechtigde leeftijd als bedoeld in artikel 7a, eerste lid, van de AOW bereiken, slaagt. Appellant heeft vanwege de aard van de materie een zekere mate van vrijheid in de totstandbrenging van nieuwe besluitvorming. Het was dan ook aan appellant om het geconstateerde gebrek - het verboden onderscheid naar leeftijd - op een rechtens houdbare wijze te herstellen (vergelijk ook de uitspraken van de Raad van 18 juli 2016, [ECLI:NL:CRVB:2016:2617](#), en 22 februari 2018, [ECLI:NL:CRVB:2018:528](#)). [ECLI:NL:CRVB:2018:1540](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2018, 525

Voorzieningenrechter CRvB, 25-04-2018, 18/1333 PW-VV

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

PW 11, 18, 24

BIJSTAND. Gelet op de acute financiële noodsituatie waarin verzoekster en haar kinderen zich bevinden en nu niet is gebleken dat verzoekster op dit moment beschikt of kan gaan beschikken over voldoende inkomen of vermogen om te voorzien in hun eerste levensbehoefte, bepaalt de voorzieningenrechter bij wege van voorlopige voorziening dat het college aan verzoekster met ingang van 1 maart 2018 (de eerste dag van de maand waarin het verzoek om een voorlopige voorziening is gedaan) een voorschot op de afstemming van de algemene bijstand verleent ter hoogte van 20% van de bijstandsnorm voor gehuwden, onder aftrek van de middelen die [X] ontvangt.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1515](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2018, 526

MK CRvB, 23-05-2018, 17/661 WMO15

college van burgemeester en wethouders van Schouwen-Duiveland.

WMO 2015 2.3.5

WMO 2015. Uit de tekst van artikel 2.3.5, zesde lid, van de Wmo 2015 en de memorie van toelichting van zowel de Wmo 2015 en de Wlz volgt dat het de bedoeling van de wetgever is geweest bij (onder meer) deze wetten een

duidelijke scheiding in zorg en verantwoordelijkheid aan te brengen. Indien iemand een indicatie heeft op grond van de Wlz of daarvoor in aanmerking zou kunnen komen, is het college, behoudens het bepaalde in artikel 8.6a van de Wmo 2015, niet verplicht een maatwerkvoorziening op grond van de Wmo 2015 te treffen. Gelet hierop kan niet geoordeeld worden dat het college niet in redelijkheid heeft kunnen besluiten de voorziening te beëindigen. De beroepsgrond van appellante dat het pgb dat zij van het Zorgkantoor ontvangt, inclusief de ophoging die zij krijgt omdat zij niet in een instelling verblijft, onvoldoende is om de benodigde huishoudelijke zorg te realiseren, leidt niet tot een ander oordeel. Appellante zal zich hiervoor tot het Zorgkantoor dienen te wenden. De Raad realiseert zich dat hierover onder de Wmo en de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten anders werd geoordeeld (vergelijk de uitspraak van de Raad van 9 april 2014, [ECLI:NL:CRVB:2014:1240](#)), maar acht dit een gevolg van de gewijzigde wetgeving.

[ECLI:NL:CRVB:2018:1525](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV-Exploitatievergunning

JnB2018, 527

MK Rechtbank Noord-Holland, 29-05-2018 (publ. 30-05-2018), HAA 18/509
burgemeester van de gemeente Alkmaar, verweerder.

Dienstenrichtlijn 10 lid 2 onder b en c

Grondwet 19 lid 3

Gemeentewet 151a lid 1

Algemene plaatselijke verordening gemeente Alkmaar 2016 (Apv) 3:6, 3:8

APV. Aan exploitatievergunning seksbedrijf verbonden voorschrift dat het verboden is prostituees die de leeftijd van 21 jaar nog niet hebben bereikt, te werk te stellen. Apv-bepaling waarin een leeftijdseis voor prostituees is vervat, is niet in strijd met artikel 151a, eerste lid, van de Gemeentewet. Artikel 8:69a van de Awb staat er aan in de weg dat het bestreden besluit wegens strijd met artikel 19, derde lid, van de Grondwet wordt vernietigd. Geen strijd met het rechtszekerheidsbeginsel. Het vergunningvoorschrift is niet in strijd met de Dienstenrichtlijn.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:4336](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Binnenvaartwet

JnB2018, 528

MK ABRS, 30-05-2018, 201701589/1/A3

minister van Infrastructuur en Milieu, thans de minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46, 6:22, 7:4

Binnenvaartwet 1, 22, 48

Binnenvaartregeling 1.1, 1.9, 11.1

Reglement betreffende het scheepvaartpersoneel op de Rijn 2.02, 3.16

BINNENVAARTWET. BOETE. Er is geen reden om de in de Binnenvaartregeling geregelde boetes onredelijk hoog te achten, nu de veiligheid van de vaart van groot maatschappelijk belang is en de hoogte van de boete een afschrikwekkend effect dient te hebben. Bijlage 11.1 is met inachtneming van het evenredigheidsbeginsel tot stand gekomen. Verwijzing naar ABRS 28-10-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:3273](#).

De op 7 juni 2016 aangenomen motie van 31 mei 2016 (Handelingen II 2015/16, nr. 92, item 11 en Kamerstukken II 2015/16, 31 409, nr. 119) heeft niet geleid tot aanpassing van de regelgeving in de zin dat de boetebedragen wegens het nalaten om tijdens de vaart voortdurend de minimumbemanning aan boord te hebben, zijn verlaagd. Nu voorts geen regelgeving in voorbereiding was welke, zou deze ten tijde van belang hebben gegolden, tot een lagere boete zou hebben geleid, is in de motie geen grond gelegen voor het oordeel dat de aan [appellante] opgelegde boete te hoog is.

[ECLI:NL:RVS:2018:1749](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van dezelfde datum inzake [ECLI:NL:RVS:2018:1752](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB2018, 529

MK ABRS, 30-05-2018, 201704760/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Huisvestingswet 2014 21 aanhef en onder a of c

Huisvestingsverordening Den Haag 2015 – 2019 35 aanhef en onder a, 45 lid 1

HUISVESTINGSWET. Bestuurlijke boete. Geen matiging boete. Bij gebrek aan inzicht in het uit een overtreding genoten voordeel kan aanleiding bestaan om niet tot matiging van de daarvoor opgelegde boete over te gaan, omdat niet kan worden beoordeeld of deze onevenredig hoog is. Verwijzing naar ABRS 23-09-2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2996](#). Aannemelijk is dat [appellant] door het onttrekken van de woning ten behoeve van het exploiteren van de

hennepkwekerij niet onaanzienlijke inkomsten heeft verkregen. [appellant] heeft niet kenbaar gemaakt hoeveel die inkomsten daadwerkelijk bedragen. Weliswaar heeft de strafrechter een ontnemingsvordering toegewezen doch dit betreft slechts een schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel. Nu [appellant] geen inzicht in de inkomsten heeft gegeven, kan nu eenmaal niet worden beoordeeld dat [appellant] onvoldoende financiële draagkracht heeft om de boete te voldoen en dat hij hierdoor onevenredig wordt getroffen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1754](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding

JnB2018, 530

MK ABRS, 30-05-2018, 201709324/1/A3

minister van Veiligheid en Justitie (thans: de minister van Justitie en Veiligheid).

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) 9, 10

Tijdelijke wet bestuurlijke maatregelen terrorismebestrijding (Twbmt) 2 lid 1, lid 2 aanhef en onder b

TIJDELIJKE WET BESTUURLIJKE MAATREGELEN TERRORISMEBESTRIJDING.

Gebiedsverbod mocht aan Haagse imam worden opgelegd. Van de aanwezigheid van [appellant] in de desbetreffende wijken gaat een zodanige dreiging voor de nationale veiligheid uit, dat het opleggen van een gebiedsverbod voor deze wijken noodzakelijk is. Het verbod vormt een beperking van de grondrechten voor [appellant] om zijn godsdienst te belijden en zijn mening te uiten, maar is gerechtvaardigd.

[...] [Verbod] krachtens artikel 2, eerste en tweede lid, aanhef en onder b, van de Twbmt voor de duur van zes maanden [...] om zich te bevinden in de Schilderswijk en de wijk Transvaal te Den Haag (hierna: het gebiedsverbod).

[...] Naar het oordeel van de Afdeling mocht de minister zich [...] op het standpunt stellen dat [appellant] op grond van zijn gedragingen in verband met de ondersteuning van terroristische activiteiten kan worden gebracht.

[...] Voorts is de Afdeling van oordeel dat, in aanmerking genomen de aan de minister in dit kader toekomstige beoordelingsruimte, de minister zich [...] op het standpunt mocht stellen dat van de aanwezigheid van [appellant] in de Schilderswijk en de wijk Transvaal een zodanige dreiging voor de nationale veiligheid uitgaat, dat het opleggen van een gebiedsverbod voor deze wijken noodzakelijk is.

[...] Het gebiedsverbod vormt een inmenging in de in artikelen 9, eerste lid, en 10, eerste lid, van het EVRM neergelegde grondrechten van [appellant]. Het gebiedsverbod verhindert hem immers zijn godsdienst te belijden en zijn mening te uiten in de Schilderswijk en de wijk Transvaal

[...] De inmenging dient [...] de legitieme doelen van de nationale veiligheid, vermeld in

het tweede lid van artikel 10, en de openbare veiligheid en de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, vermeld in het tweede lid van zowel artikel 9 als artikel 10 van het EVRM, en is noodzakelijk in een democratische samenleving. Er bestaat immers een dringende maatschappelijke behoefte om de verspreiding van jihadistisch gedachtegoed door [appellant] in aanwezigheid van zijn publiek in de Schilderswijk en de wijk Transvaal te belemmeren. Een gebiedsverbod is ook geschikt om voormelde doelen te bereiken. De inmenging voldoet voorts aan de uit het noodzaakvereiste voortvloeiende maatstaven van proportionaliteit en subsidiariteit, nu deze is beperkt tot de betreffende wijken en derhalve niet verder gaat dan nodig is. In de uitoefening van zijn grondrechten buiten die wijken wordt [appellant] niet beperkt. Evenmin wordt hij beperkt in de uitoefening van zijn grondrechten in die wijken op andere wijze dan bij fysieke aanwezigheid. Het gebiedsverbod heeft voorts een bepaalde duur van zes maanden, kan worden ingetrokken als daarvoor aanleiding bestaat en kan, zoals de minister ter zitting van de Afdeling heeft toegelicht, alleen worden verlengd op grond van een hernieuwde beoordeling van de noodzaak ervan. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1763](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Minister mocht Haagse imam een gebiedsverbod opleggen") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet beëdigde tolken en vertalers

JnB2018, 531

MK ABRS, 30-05-2018, 201704597/1/A3.

minister van Veiligheid en Justitie (thans: de minister van Justitie en Veiligheid),
appellant.

Wet beëdigde tolken en vertalers (Wbtv) 9 lid 1

WET BEËDIGDE TOLKEN EN VERTALERS. De in artikel 9, eerste lid, van de Wbtv neergelegde bevoegdheid tot doorhaling van de inschrijving in het register beëdigde tolken en vertalers bestaat niet alleen in gevallen waar sprake is van een strafrechtelijke veroordeling. De tekst van voormelde bepaling noch de totstandkomingsgeschiedenis van die bepaling geeft daartoe aanleiding.

[ECLI:NL:RVS:2018:1786](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen

JnB2018, 532

MK ABRS, 30-05-2018, 201701975/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Buren.

EVRM 6

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkkp) 1.51, 1.53, 1.61 lid 1, 1.63 lid 1, lid 2, lid 3, 1.64 lid 1, 1.72

Regeling Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Regeling Wkkp) 11 lid 1 aanhef en onder a, 11 lid 2 onder c, lid 4

Beleidsregels werkwijze toezichthouder kinderopvang en peuterspeelzalen 2012 (Beleidsregels) 7 lid 1, lid 2 aanhef en onder h

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Het is niet in strijd met het zwijgrecht – het verbod van zelfincriminatie, dat voortvloeit uit artikel 6 van het EVRM – om [appellante sub 1] te verplichten de risico-inventarisatie over te leggen.

Het college mag in beginsel doorslaggevende betekenis toekennen aan hetgeen in het inspectierapport van de GGD is vermeld.

“Binnen 24 uur” is niet onverwijld zoals bepaald in het vierde lid van artikel 11 van de Regeling Wkkp over het beschikbaar komen van gegevens.

Beleid is niet onredelijk. Gen matiging boete.

[...] bestuurlijke boete [en] [...] last onder dwangsom opgelegd.

[...] Zwijgrecht

[...] Het college heeft de boete opgelegd omdat de toezichthouder van de GGD heeft geconstateerd dat de risico-inventarisatie niet tijdens de inspectie kon worden overgelegd, en [appellante sub 1] deze ook niet binnen de geboden hersteltermijn heeft nagezonden. Dat is een feitelijke waarneming van de toezichthouder, waar de cautieplicht en het zwijgrecht van [appellante sub 1] geen rol bij spelen.

[...] de Afdeling [overweegt] dat uit artikel 11, eerste lid, aanhef en onder a, van de Regeling Wkkp volgt dat de administratie van een kindercentrum zodanig moet zijn ingericht dat op verzoek van de toezichthouder de gegevens bedoeld in het tweede lid van die bepaling kunnen worden verstrekt. Deze plicht staat los van en wordt niet doorkruist door het zwijgrecht. Dat [appellante sub 1] niet gehouden kan worden zichzelf te incrimineren, betekent niet dat [appellante sub 1] geen gehoor hoefde te geven aan het verzoek van de GGD om de risico-inventarisatie te tonen. Het afschrift van de risico-inventarisatie is vermeld in artikel 11, tweede lid, onder c, van de Regeling Wkkp, zoals deze gold ten tijde van belang, zodat [appellante sub 1] wordt geacht over deze gegevens te beschikken.

[...] Bewijskracht van het inspectierapport

[...] Uit het voorgaande volgt dat de wijze van de totstandkoming van het inspectierapport en de inhoud ervan met waarborgen zijn omkleed en dat de wetgever bij de totstandkoming van de Wkkp in aanmerking heeft genomen dat de GGD beschikt over

de voor het toezicht op de kwaliteit van kinderopvang vereiste deskundigheid. Gelet daarop komt het inspectierapport meer gewicht toe dan een enkele verklaring en mag het college in beginsel doorslaggevende betekenis toekennen aan hetgeen in het inspectierapport is vermeld. Dat uitgangspunt lijdt uitzondering indien de wijze van totstandkoming of de inhoud van het inspectierapport niet voldoet aan de eisen die daaraan worden gesteld (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 5 april 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:945](#)). Het is aan de belanghebbende om gemotiveerd te stellen dat dit het geval is.

[...] Bewijs van de overtreding

[...] Voor zover [appellante sub 1] betoogt dat gelet op artikel 11, vierde lid, van de Regeling Wkcp zich geen overtreding heeft voorgedaan omdat de risico-inventarisatie - naar [appellante sub 1] stelt - binnen 24 uur alsnog op de opvanglocatie beschikbaar is gekomen, kan dat haar niet baten. Op grond van die bepaling is het toegestaan om gegevens elders te bewaren, mits deze op verzoek van de toezichthouder onverwijld beschikbaar komen. Daargelaten dat [appellante sub 1] op geen enkel moment in de procedure heeft gesteld dat de risico-inventarisatie op een andere locatie werd bewaard - hetgeen een voorwaarde is voor toepassing van artikel 11, vierde lid, van de Regeling Wkcp - wordt [appellante sub 1] niet gevolgd in haar lezing van de bepaling. Anders dan [appellante sub 1] stelt, is "binnen 24 uur" niet onverwijld. Voor die lezing wordt ook geen steun gevonden in de geschiedenis van de totstandkoming van artikel 11 van de Regeling Wkcp (Stc. 2004, nr. 192, blz. 17) [...]

[...] Matiging van de boete

[...] Het college kan omwille van de rechtseenheid en rechtszekerheid beleid vaststellen en toepassen inzake het al dan niet opleggen van een boete en het bepalen van de hoogte daarvan. Ook indien het beleid als zodanig door de rechter niet onredelijk is bevonden, dient het college bij de toepassing daarvan in elk voorkomend geval te beoordelen of die toepassing strookt met de hiervoor bedoelde eisen die aan de aanwending van de bevoegdheid tot het opleggen van een boete moeten worden gesteld. Indien dat niet het geval is, dient de boete, in aanvulling op of in afwijking van het beleid, zodanig te worden vastgesteld dat het bedrag daarvan passend en geboden is. De rechter toetst zonder terughoudendheid of het besluit van het bestuur met betrekking tot de boete hieraan voldoet en dus leidt tot een evenredige sanctie.

[...] De Afdeling is met de rechtbank van oordeel dat het door het college toegepaste beleid in overeenstemming is met de daaraan te stellen eisen [...] en dat het beleid als zodanig niet onredelijk is. De op grond van het beleid op te leggen boete van € 8.000,00 is op zichzelf niet disproportioneel, gelet op de boete van ten hoogste € 45.000,00 die het college ingevolge artikel 1.72, eerste lid, van de Wkcp bij overtreding van artikel 1.51 van die wet mag opleggen.

De Afdeling is voorts met de rechtbank van oordeel dat hetgeen [appellante sub 1] heeft aangevoerd niet noopt tot matiging van de door het college op grond van het beleid opgelegde boete. Nu dat beleid voldoet aan de daaraan te stellen eisen, heeft het daarin bepaalde boetebedrag als uitgangspunt te gelden. [...]

[ECLI:NL:RVS:2018:1729](#)

JnB2018, 533

MK ABRS, 30-05-2018, 201702038/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Buren,
appellant.

Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Wkcp) 1.50 lid 2, 1.51

Regeling Wet kinderopvang en kwaliteitseisen peuterspeelzalen (Regeling Wkcp) 2 lid 1

Besluit kwaliteit kinderopvang en peuterspeelzalen (Besluit) 2 lid 1, lid 3

WET KINDEROPVANG EN KWALITEITSEISEN PEUTERSPEELZALEN. Last onder dwangsom en bestuurlijke boete. De door het college geconstateerde tekortkomingen in het plan van aanpak behorend bij de risico-inventarisatie van [wederpartij], vormen tezamen één overtreding. Voor de vraag of artikel 1.51 van de Wkcp, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder b van het Besluit is overtreden, is gelet op de tekst van die bepalingen niet van belang of het plan van aanpak op één of op meerdere punten gebreken vertoont. Het voorgaande heeft geen gevolgen voor de opgelegde last onder dwangsom. De tekortkomingen kunnen elk op zich de overtreding laten voortduren. Hoewel het college in de last onder dwangsom had kunnen volstaan met het bepalen dat [wederpartij] de plannen van aanpak op orde moest krijgen, mocht het evenzeer de daartoe door [wederpartij] te treffen maatregelen afzonderlijk bepalen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1732](https://ecli.nl/RVS/2018:1732)

Deze uitspraak is elders in deze nieuwsbrief opgenomen onder nummer 520.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2018, 534

MK ABRS, 30-05-2018, 201708792/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Richtlijn 2011/95 15, 26, 27, 29, 30, 32, 34

Vw 2000 29, 30a

Vb 2000 3.106a

ASIEL. Statushouders in Bulgarije. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Bulgarije in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zullen komen.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de situatie van asielzoekers, een kwetsbare groep die speciale bescherming behoeft, niet te vergelijken is met die van statushouders, die dezelfde rechten hebben als staatsburgers op het gebied van werk, gezondheidszorg, onderwijs en sociale voorzieningen (vergelijk de beslissing van het EHRM van 27 augustus 2013, Mohammed Hassan tegen Nederland en Italië, [ECLI:CE:ECHR:2013:0827DEC004052410](#), punt 179, en de beslissing [van het EHRM van 30 mei 2017, E.T. en N.T. tegen Zwitserland en Italië, [ECLI:CE:ECHR:2017:0530DEC007948013](#)] E.T. en N.T., punt 26). Het enkele feit dat een persoon terugkeert naar een lidstaat waar zijn economische positie slechter zal zijn dan in de lidstaat waar hij thans verblijft, is niet voldoende om te oordelen dat artikel 3 van het EVRM in dat geval zal worden geschonden. Artikel 3 van het EVRM verplicht in zijn algemeenheid de lidstaten ook niet te waarborgen dat eenieder binnen de jurisdictie van een lidstaat onderdak heeft of financiële ondersteuning ontvangt waarmee een bepaalde levensstandaard kan worden gewaarborgd (zie de beslissing van het EHRM van 2 april 2013, Mohammed Hussein tegen Nederland en Italië, [ECLI:CE:ECHR:2013:0402DEC002772510](#), punt 70-71 en de beslissing Mohammed Hassan, punt 179-180). Echter, indien een persoon, die volledig afhankelijk is van steun van de staat, te maken heeft met "official indifference in a situation of serious deprivation or want incompatible with human dignity", is alsnog sprake van een schending van artikel 3 van het EVRM (zie de beslissing E.T. en N.T., punt 23).

Uit de schriftelijke uiteenzetting van de staatssecretaris van 15 januari 2018, de stukken waarop partijen een beroep hebben gedaan en het persoonlijk relaas van de vreemdelingen komt het beeld naar voren dat de feitelijke situatie in Bulgarije voor statushouders moeilijk is, vooral nadat zij de opvang hebben moeten verlaten. Zoals de staatssecretaris in zijn schriftelijke uiteenzetting van 15 januari 2018 heeft vermeld, is het voor statushouders moeilijk om betaald werk te vinden en bestaan wat betreft de toegang tot onderwijs en de gezondheidszorg barrières. Zoals uit vorenbedoelde stukken blijkt, en de staatssecretaris ter zitting heeft bevestigd, is voor toegang tot door de gemeenten verstrekte sociale huisvesting de Bulgaarse nationaliteit vereist, zodat statushouders hier feitelijk van zijn uitgesloten en na het verlaten van de opvang zijn aangewezen op hulporganisaties of de particuliere sector voor huisvesting.

De rechtbank heeft echter terecht geoordeeld dat uit het vorenstaande niet volgt dat de situatie in Bulgarije voor statushouders zo slecht is dat een reëel risico bestaat dat de vreemdelingen bij terugkeer in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie terecht zullen komen. Weliswaar betogen de vreemdelingen terecht dat in de stukken van USDoS en Amnesty International melding wordt gemaakt van politiegeweld, vreemdelingenhaat en racistisch gemotiveerd geweld in Bulgarije, onder andere gericht tegen asielzoekers en statushouders, en dat de rechtbank daarom ten onrechte heeft overwogen dat deze stukken niet op hun situatie van toepassing zijn. De rechtbank heeft evenwel terecht geoordeeld dat uit de andere stukken met eenzelfde strekking niet blijkt dat dergelijke incidenten in het geheel niet worden vervolgd. Verder hebben de Bulgaarse autoriteiten in 2017 een nieuwe integratieverordening aangenomen en financiële middelen beschikbaar gesteld om de toegang van statushouders tot integratievoorzieningen te waarborgen.

Zoals de staatssecretaris terecht heeft betoogd, mag van de vreemdelingen worden verwacht dat zij in Bulgarije de rechten die voortvloeien uit hun status zelf effectueren. De rechtbank heeft terecht overwogen dat de staatssecretaris in het persoonlijke relaas van de vreemdelingen terecht geen aanleiding heeft gezien om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten hen niet kunnen of willen helpen. Uit de verklaringen van de vreemdelingen volgt, zoals de rechtbank terecht heeft overwogen, immers niet dat zij zich in persoon tot de autoriteiten hebben gewend. [...]

Voor zover de vreemdelingen zich beroepen op de bepalingen in Hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, is het in de eerste plaats aan de vreemdelingen om hun daaruit voortvloeiende rechten in Bulgarije te effectueren. Uit het persoonlijk relaas van de vreemdelingen en de op de zaak betrekking hebbende stukken is niet gebleken dat de vreemdelingen daartoe voldoende inspanningen hebben verricht. [...]

De rechtbank heeft, gelet op het vorenstaande, terecht overwogen dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Bulgarije in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zullen komen.

[ECLI:NL:RVS:2018:1792](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 30 mei 2018, nr. 201708396/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2018:1793](#).

JnB2018, 535

MK ABRS, 30-05-2018, 201706354/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Richtlijn 2011/95 15, 26, 27, 29, 30, 32, 34

Vw 2000 29, 30a

Vb 2000 3.106a

ASIEL. Statushouder in Griekenland. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Griekenland in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zal komen en dat hij dus niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan.

Uit de brief van de staatssecretaris van 6 november 2017 blijkt dat statushouders onder de Griekse wet gelijk zijn aan Griekse staatsburgers. Wel komt uit deze brief, de stukken waarop partijen beroep hebben gedaan en het persoonlijk relaas van de vreemdeling naar voren dat de situatie voor statushouders in Griekenland moeilijk is. Zoals uit vorenbedoelde stukken blijkt en wat de staatssecretaris in de brief van 6 november 2017 ook erkent, is dat het voor statushouders moeilijk is om betaald werk te vinden, dat de toegang tot gezondheidszorg moeizaam is en dat de statushouder volledig op zichzelf is aangewezen om huisvesting te vinden.

De situatie in Griekenland voor statushouders is, zoals de staatssecretaris terecht betoogt, echter niet zo slecht dat sprake is van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Griekse autoriteiten

onverschillig zouden staan. Zoals de staatssecretaris in zijn brief van 6 november 2017 heeft uiteengezet, hebben de Griekse autoriteiten bijvoorbeeld maatregelen wat betreft de huisvesting voor statushouders aangekondigd. Daarnaast blijkt uit de brief van het ministerie van Buitenlandse Zaken van Griekenland van 20 december 2017 dat op lokaal niveau tien Migrant Integration Centres zijn geopend om onder meer de integratie van statushouders te faciliteren. Het beroep van de vreemdeling op het rapport van Harvard University van 17 april 2017 kan voorts niet slagen. Hoewel daaruit kan worden opgemaakt dat de situatie voor kinderen die verblijven in opvangkampen zorgwekkend is, heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt dat zij als statushouder bij terugkeer naar Griekenland in een vluchtelingenkamp terecht zal komen.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdeling biedt geen aanleiding om aan te nemen dat de Griekse autoriteiten haar niet kunnen of willen helpen. [...]

Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, mag van de vreemdeling worden verwacht dat zij zelf in Griekenland de rechten die voortvloeien uit haar status effectueert. Gesteld noch gebleken is dat de vreemdeling zich tot de (hogere) autoriteiten in Griekenland heeft gewend, zodat niet kan worden geconcludeerd dat de Griekse autoriteiten de vreemdeling niet willen of kunnen helpen. De staatssecretaris heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij bij terugkeer naar Griekenland in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zal komen en dat hij dus niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel mag uitgaan. Het vragen van aanvullende garanties aan de Griekse autoriteiten is dan ook niet aan de orde.

[ECLI:NL:RVS:2018:1795](#)

JnB2018, 536

MK ABRS, 30-05-2018, 201707135/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 3

Richtlijn 2011/95 15, 26, 27, 29, 30, 32, 34

Vw 2000 29, 30a

Vb 2000 3.106a

ASIEL. Statushouders in Italië. De staatssecretaris heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Italië in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zullen komen en dat hij dus niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel heeft mogen uitgaan.

Hetgeen de staatssecretaris in zijn brief van 6 november 2017 heeft vermeld, geeft ten opzichte van voormelde beslissingen Mohammed Hassan en E.T. en N.T. geen ander beeld van de juridische positie van statushouders in Italië. Statushouders zijn onder de Italiaanse wet gelijk aan Italiaanse staatsburgers. Uit deze brief, de stukken waarop partijen een beroep hebben gedaan en het persoonlijk relaas van de vreemdelingen komt wel het beeld naar voren dat de feitelijke situatie in Italië voor statushouders moeilijk is, vooral nadat zij de opvang hebben moeten verlaten. Zoals de staatssecretaris in deze brief uiteen heeft gezet, is het voor statushouders moeilijk om betaald werk te vinden,

bestaan bij de toegang tot de gezondheidszorg barrières en is de statushouder volledig op zichzelf aangewezen om huisvesting te vinden. Uit vorenbedoelde stukken blijkt voorts dat het statushouders aan een netwerk ontbreekt en dat gezinnen in Italië risico lopen op dakloosheid.

De situatie in Italië voor statushouders is, zoals de staatssecretaris terecht betoogt, echter niet zo slecht dat sprake is van extreme armoede of ontberingen van eerste levensbehoeften en rechteloosheid waartegenover de Italiaanse autoriteiten onverschillig zouden staan. Zoals de staatssecretaris in zijn brief van 6 november 2017 heeft uiteengezet, hebben de Italiaanse autoriteiten bijvoorbeeld in 2016 maatregelen genomen om de toegang tot huisvesting voor statushouders te bevorderen.

Ook het persoonlijk relaas van de vreemdelingen biedt geen aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten hen niet kunnen of willen helpen. [...]

Zoals de staatssecretaris terecht betoogt, mag van de vreemdelingen worden verwacht dat zij in Italië zelf de rechten die voortvloeien uit hun status effectueren. Gesteld noch gebleken is dat de vreemdelingen zich tot de hogere autoriteiten in Italië hebben gewend, zodat niet kan worden geconcludeerd dat de Italiaanse autoriteiten de vreemdelingen niet willen of kunnen helpen. De staatssecretaris heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdelingen niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij bij terugkeer naar Italië in een situatie in strijd met artikel 3 van het EVRM terecht zullen komen en dat hij dus niet langer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel heeft mogen uitgaan. De rechtbank heeft dit niet onderkend. Gelet hierop betoogt de staatssecretaris terecht dat het beroep van de vreemdelingen op de views van het HRC niet kan slagen. Het vragen van aanvullende garanties aan de Italiaanse autoriteiten is dan ook niet aan de orde.

[ECLI:NL:RVS:2018:1794](#)

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Statushouders kunnen terugkeren naar Bulgarije, Griekenland en Italië") uitgebracht.

JnB2018, 537

MK ABRS, 31-05-2018, 201701909/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EU Handvest 3, 7

EVRM 8

Grondwet 11

ASIEL. Staatssecretaris dient zijn standpunt, dat van een vreemdeling wiens bekering tot het christendom ongeloofwaardig is geacht kan worden verwacht dat hij op zijn lichaam aangebrachte tatoeages verwijdert of aanpast, nader te motiveren.

De Afdeling heeft eerder overwogen dat van een vreemdeling wiens gestelde bekering tot het christendom ongeloofwaardig is bevonden, kan worden gevergd dat hij uitingen van dat geloof van internet verwijdert en verwijderd houdt om een eventueel risico bij terugkeer te voorkomen. Dat van een vreemdeling gevergd wordt dergelijke geloofsuitingen te verwijderen kan niet worden aangemerkt als het betrachten van

terughoudendheid bij het uitdrukking geven aan een geloofsovertuiging, omdat die overtuiging ongeloofwaardig is (onder meer de uitspraak van de Afdeling van 24 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1336](#)). Uit deze rechtspraak volgt dat van een vreemdeling wiens bekering ongeloofwaardig is geacht, in beginsel kan worden geveegd dat hij op zijn lichaam geplaatste christelijke tatoeages bedekt en bedekt houdt.

In deze zaak acht de Afdeling het echter, mede gelet op de grootte en locatie van de in de hals aangebrachte tatoeage, niet aannemelijk dat de vreemdeling die tatoeage met kleding kan bedekken en na terugkeer in Irak onder alle omstandigheden bedekt kan houden, om zo het onder 5.1 aangenomen risico te voorkomen. Dat geldt ook voor de eerst ter zitting bij de Afdeling door de staatssecretaris geopperde mogelijkheid dat de vreemdeling zijn tatoeage met, periodiek opnieuw aan te brengen, make-up maskeert. De staatssecretaris heeft vervolgens gesteld dat van de vreemdeling kan worden geveegd dat hij zijn tatoeage vóór terugkeer verwijdert of aanpast. Volgens de staatssecretaris is het niet in strijd met de grondrechten op lichamelijke integriteit om dit van de vreemdeling te vergen, omdat hij zich zelf in die positie heeft gebracht. De staatssecretaris wijst voorts op de uitspraak van de Afdeling van 24 april 2015, die volgens hem kan worden doorgetrokken naar een getatoeëerde vreemdeling wiens bekering ongeloofwaardig is bevonden, en op een uitspraak van het Britse Upper Tier Tribunal van 8 april 2016, [AA/05251/2015](#).

De Afdeling stelt voorop dat het aan de staatssecretaris, als nationale beslissingsautoriteit, is om een besluit op een asielaanvraag te nemen, en dat besluit van een deugdelijke motivering te voorzien. De enkele stelling dat het niet in strijd is met artikel 11 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikelen 3 en 7 van het EU Handvest om van een vreemdeling te vergen dat hij op zijn lichaam aangebrachte tatoeages verwijdert of aanpast, omdat die vreemdeling zichzelf in een dergelijke positie heeft gebracht, is niet als een dergelijke motivering te beschouwen. Anders dan de staatssecretaris stelt, bieden de uitspraken van de Afdeling van 24 april 2015 en van het Britse Upper Tier Tribunal van 8 april 2016 geen steun voor zijn standpunt dat van een vreemdeling kan worden geveegd dat hij op zijn lichaam aangebrachte tatoeages verwijdert of aanpast. In beide uitspraken is immers geen oordeel gegeven over de verenigbaarheid van die actie met de grondrechten op lichamelijke integriteit. Gelet hierop, en omdat niet aannemelijk is dat de vreemdeling zijn tatoeage na terugkeer bedekt kan houden, heeft de rechtbank niet onderkend dat het besluit van 20 januari 2017 niet op een deugdelijke motivering berust. [...]

Het hoger beroep is gegrond. Wat voor het overige is aangevoerd behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak moet worden vernietigd. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep alsnog gegrond verklaren en het besluit van 20 januari 2017 wegens strijd met artikel 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht vernietigen.

Dat betekent dat de staatssecretaris zijn standpunt, dat van een vreemdeling wiens bekering tot het christendom ongeloofwaardig is geacht kan worden verwacht dat hij op zijn lichaam aangebrachte tatoeages verwijdert of aanpast, nader moet motiveren. Bij die motivering zal hij aandacht moeten besteden aan de vraag hoe dit standpunt zich verhoudt tot de grondrechten op de lichamelijke integriteit, zoals neergelegd in artikel 11

van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikelen 3 en 7 van het EU Handvest. Bij die motivering moet hij tevens aandacht besteden aan het arrest van het Hof van Justitie van 25 januari 2018, Hivatal, [ECLI:EU:C:2018:36](#), punt 53.

[ECLI:NL:RVS:2018:1803](#)

Zie in dit verband ook de uitspraak van de Afdeling van 31 mei 2018,

[ECLI:NL:RVS:2018:1802](#).

JnB2018, 538

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Roermond, 25-05-2018, NL17.12618

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. Algemene situatie LHBTI-ers in Colombia. De rechtbank acht in de omstandigheden van het geval, te weten de geloofwaardig bevonden verklaringen van eiseres, het gebrek aan eenduidige informatie en het ontbreken van een algemeen dan wel thematisch ambtsbericht, termen aanwezig om aan te nemen dat de in paragraaf C2/3.4 van de Vc 2000 bedoelde verschuiving van de bewijslast in de richting van verweerder, aangewezen is. Met de in het voornemen en het bestreden besluit vervatte conclusie dat het in Colombia in het algemeen mogelijk is om bescherming van (hogere) autoriteiten in te roepen, heeft verweerder niet voldaan aan de op hem rustende bewijslast. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder daarnaast kenbaar moeten motiveren in hoeverre in Colombia in het algemeen aan de groep LHBTI-ers, in het bijzonder aan transgenders, bescherming wordt geboden. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:6308](#)

JnB2018, 539

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Middelburg, 03-05-2018 (publ. 30-05-2018), NL18.2056

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

Richtlijn 2011/95/EU 4 lid 1

ASIEL. Situatie voor Jehova's getuigen in Rusland. Extremistische en verboden organisatie. Onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd besluit.

Uit de door eiseres overgelegde informatie volgt dat de situatie voor Jehova's getuigen is verslechterd nadat eiseres haar land van herkomst op 12 juni 2017 heeft verlaten. Het oordeel van het Russische Hooggerechtshof van 20 april 2017, waarbij de groepering van Jehova's getuigen als een extremistische organisatie wordt beschouwd en wordt verboden, is in juli 2017 bevestigd. Jehova's getuigen riskeren een gevangenisstraf van maximaal zes jaar indien zij elkaar blijven ontmoeten voor godsdienstige activiteiten omdat zij dan deelnemen aan een extremistische organisatie. De rechtbank verwijst voor dit laatste naar het Algemeen ambtsbericht Russische Federatie van juli 2017 van het

ministerie van Buitenlandse Zaken. De rechtbank stelt vast dat verweerder deze informatie niet in het bestreden besluit heeft betrokken.

In het kader van de samenwerkingsverplichting, die is neergelegd in artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn, dient verweerder te onderzoeken of actuele ontwikkelingen over de positie van Jehova's getuigen in Rusland voor eiseres een zodanige bedreiging vormen dat zij gegronde vrees heeft om vanwege haar religie daadwerkelijk te worden vervolgd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder dat nagelaten. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van het Hof van Justitie EU van 5 september 2012 in de zaken Y. en Z. (C-71/11 en C-99/11, JV 2012/403) [[ECLI:EU:C:2012:518](#)]. Dat de aantallen van strafvervolging van individuele Jehova's getuigen veeleer duiden op vervolging op basis van persoonlijke indicaties, heeft verweerder op geen enkele wijze onderbouwd. [...] Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Algemene wet bestuursrecht.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:5673](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2018, 540

HvJEU (Tweede kamer), 31-05-2018, C-647/16

Hassan tegen Frankrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 26 lid 1

DUBLINVERORDENING. Geen vaststelling en kennisgeving van het overdrachtsbesluit voordat de aangezochte lidstaat het verzoek tot terugname heeft aanvaard.

Het Hof (Tweede kamer) verklaart voor recht:

Artikel 26, lid 1, van verordening (EU) nr. 604/2013 [Dublinverordening], moet aldus worden uitgelegd dat het eraan in de weg staat dat de lidstaat die bij een andere lidstaat die hij beschouwt als verantwoordelijk voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming overeenkomstig de in deze verordening vastgestelde criteria een verzoek heeft ingediend tot overname of terugname van een persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, van die verordening, een overdrachtsbesluit vaststelt en die persoon daarvan in kennis stelt voordat de aangezochte lidstaat expliciet of impliciet met dat verzoek heeft ingestemd.

[ECLI:EU:C:2018:368](#)

[Naar inhoudsopgave](#)